

Sygn. akt II KZ 31/22

POSTANOWIENIE

Dnia 17 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Jacek Błaszczyk (sprawozdawca)

SSN Wiesław Koziół

Protokolant Anna Janczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jerzego Engelkinga

w sprawie **M. K. (K.)**

oskarżonej z art. 148 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 17 sierpnia 2022 r.,

zażalenia obrońcy

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 13 lipca 2022 r., sygn. akt II KK 152/22,

w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania na okres trzech miesięcy

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. oraz art. 538 § 2 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, wyrokiem z dnia 13 lipca 2022 r., sygn. akt II KK 152/22, po rozpoznaniu kasacji obrońcy skazanej M. K., uchylił zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa [...], którym utrzymano w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 27 listopada 2019 r., sygn. akt IV K [...]. Uchylając to orzeczenie w zaskarżonej części, tj. co do czynu z art. 148 § 1 k.k., Sąd Najwyższy na podstawie art. 258 § 2 k.p.k. w zw. z art. 249

k.p.k. zastosował wobec M. K. c. M. tymczasowe aresztowanie na okres 3 miesięcy, tj. do dnia 11 października 2022 r. (akta SN w sprawie II KK 152/22: k. 31 wyrok, k. 53 postanowienie wydane w trybie art. 105 § 1 k.p.k.).

Zażalenia na postanowienie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania po wydaniu wyroku w wyniku rozpoznania kasacji złożył obrońca oskarżonej.

Obrońca zaskarżonemu postanowieniu Sądu Najwyższego, orzekającego w pierwszej instancji, zarzucił:

1. naruszenie art. 257 § 1 k.p.k. poprzez bezzasadne i niecelowe - w świetle okoliczności sprawy - zastosowanie tymczasowego aresztowania, w sytuacji gdy nie ma takiej potrzeby i przemawiają za tym szczególne okoliczności;
2. naruszenie art. 258 § 2 k.p.k. poprzez błędną jego interpretację i w konsekwencji przeistoczenie możliwości stosowania środka zapobiegawczego w jego obligatoryjność *in concreto* poprzez: błędne uznanie, że kara która może zostać orzeczona wobec oskarżonej, niejako samoistnie rodzi podejrzenie ucieczki lub ukrycia się, bądź nakłaniania przez nią, świadków do składania fałszywych zeznań lub wyjaśnień, co uzasadnia, zdaniem Sądu *meriti* dalsze stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania - w sytuacji, gdy obowiązujące przepisy wskazują, że okoliczność ta nie stanowi samodzielnej podstawy do zastosowania przedmiotowego środka zapobiegawczego a jedynie może – w konkretnych okolicznościach – uzasadniać obawę utrudniania przez oskarżoną prawidłowego toku postępowania;
3. naruszenie przepisów prawa procesowego w postaci zastosowania art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 k.p.k. i art. 259 k.p.k. poprzez przekroczenie dyrektyw zawartych w hipotezie tych przepisów i oparcie rozstrzygnięcia w przedmiocie tymczasowego aresztowania na okolicznościach nie stanowiących ustawowych przesłanek zastosowania tego środka zapobiegawczego.

W oparciu o tak przedstawione zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i zastosowanie nieizolacyjnych środków zapobiegawczych w postaci dozoru policji i zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem paszportu oraz poręczenia majątkowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesione przez obrońcę M. K. zażalenie jest niezasadne i nie może prowadzić do zmiany zaskarżonego postanowienia.

Podnoszone przez skarżącego w środku odwoławczym okoliczności są chybione. Nie uwzględniają bowiem zaistnienia w sprawie tych przesłanek, które Sąd *a quo* wskazał jako uzasadniające zastosowanie wobec oskarżonej tymczasowego aresztowania.

W żadnym razie nie doszło do obrazy przepisu 257 §1 k.p.k., albowiem w postanowieniu poddanym kontroli instancyjnej wprost odwołano się do treści przepisu art. 538 § 2 k.p.k., który jest podstawą prawną do zastosowania środków zapobiegawczych, w tym tymczasowego aresztowania, gdy doszło do uchylecia zaskarżonego kasacją orzeczenia.

Przypomnieć należy, że wobec oskarżonej orzeczono w pierwszej instancji karę (łącną) 25 lat pozbawienia wolności, a więc potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego izolacyjnym środkiem zapobiegawczym znajduje swoją podstawę normatywną w przepisach art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k. W niniejszej sprawie nie występują z kolei takie okoliczności, które nakazywałyby odstąpienie od stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego.

Trafnie Sąd Najwyższy pierwszej instancji uznał, iż zaistniała wobec M. K., określona w art. 258 § 2 k.p.k., przesłanka szczególna stosowania tymczasowego aresztowania. Brak jest również jakichkolwiek względów - skarżący też ich nie wskazuje - do stwierdzenia nietrafności przekonania Sądu Najwyższego o tym, że zebrane w sprawie dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo, że oskarżonej realnie grozi wymierzenie - finalnie - surowej kary pozbawienia wolności w rozumieniu wskazanych przepisów prawa procesowego.

W sprawie niniejszej, nie występują także przesłanki z art. 259 k.p.k., które uzasadniałyby odstąpienie od stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego. Okoliczności takich obrońca nie przedstawił zresztą w części motywacyjnej wniesionego środka odwoławczego.

Brak jest również uzasadnionych argumentów do uwzględnienia żądania obrońcy oskarżonej, tj. zastosowania w miejsce tymczasowego aresztowania łagodniejszych środków zapobiegawczych. Sąd Najwyższy *a quo* jednoznacznie i

trafnie wskazał w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji procesowej, że w stosunku do oskarżonej istnieje obawa ucieczki, tym samym zachodzi realna możliwość podejmowania przez nią bezprawnych zachowań w toku postępowania. Wprost przyjęto, że „inny środek zapobiegawczy nie da gwarancji zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania”. Odmienne zapatrywania w tym względzie skarżącego nie przekonują, poza ogólnikowym stwierdzeniem, że „M. K. ma stałe miejsce zamieszkania i względnie ustabilizowaną sytuację życiową i rodzinną, brak jest także jakichkolwiek przesłanek wskazujących, że w/w będzie podejmowała kroki w celu ucieczki bądź ukrycia się, tym bardziej jeśli zważy się na jej dotychczasową postawę w toku całego postępowania”.

Z tych też względów zaskarżone postanowienie – jako w pełni prawidłowe – należało utrzymać w mocy.

[as]